

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 1Sak/3/2022
Identifikačné číslo spisu: 7022200041
Dátum vydania rozhodnutia: 16. marca 2022
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:7022200041.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. (sudca spravodajca) a členov senátu JUDr. Mariána Trenčana a JUDr. Kataríny Cangárovej, PhD., LL.M, v právnej veci sťažovateľa (pôv. žalobcu): Q. E., nar. X.X. XXXX, štátna príslušnosť: V. H. Y., bez dokladu totožnosti, trvale bytom V., toho času umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov, Bitúnková 14, 078 01 Sečovce, právne zastúpený: Centrum právnej pomoci, so sídlom Račianska 1523/71, Bratislava, IČO: 30798841, Kancelária Košice, Murgašova 3, 040 11 Košice, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Prezídium policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Mobilná jednotka Policajného zboru Bratislava, Regrútska 4, 812 72 Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.: PPZ-HCP-BA5-290-027/2021-AV zo dňa 26. novembra 2021, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Sa/2/2022 z 2. februára 2022, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

O d ô v o d n e n i e

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Dňa 28. 10. 2021 vydal žalovaný podľa § 82 ods. 1 písm. b) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon o pobyte cudzincov“) rozhodnutie o administratívnom vyhostení žalobcu č. PPZ-HCP-BA5-290-010/2021-AV, v ktorom mu nebola určená lehota na vycestovanie a zároveň bol vylúčený odkladný účinok, nakoľko to vyžadoval naliehavý všeobecný záujem, ako aj nebezpečenstvo, že odkladom výkonu rozhodnutia bude opätovne

ohrozený verejný poriadok, čo malo za následok, že toto rozhodnutie sa jeho doručením stalo vykonateľným dňa 28. 10. 2021. Zároveň bol žalobcovi uložený zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky a na územie všetkých členských štátov na dobu dvoch rokov.

2. Následne žalovaný právoplatným rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA5-290-013/2021-AV zo dňa 28. 10. 2021 zaistil žalobcu podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov na účel výkonu administratívneho vyhostenia na nevyhnutne potrebný čas, najviac do 27. novembra 2021 a umiestnil ho do Útvary policajného zaistenia pre cudzincov v Sečovciach.

3. Žalovaný rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA5-290-027/2021-AV zo dňa 26. novembra 2021 podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov rozhodol o predĺžení lehoty zaistenia žalobcu na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 28. apríla 2022 a zároveň žalobcu umiestnil v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov v Sečovciach.

II.

Konanie na krajskom súde

4. Proti rozhodnutiu žalovaného č. PPZ-HCP-BA5-290-027/2021-AV zo dňa 26. novembra 2021 (ďalej aj „preskúmané rozhodnutie“), ktorým predĺžil zaistenie žalobcu, podal tento dňa 25. januára 2022 správnu žalobu, ktorou navrhol preskúmané rozhodnutie zrušiť a nariadiť jeho bezodkladné prepustenie zo zaistenia. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania. V správnej žalobe namietal, že nesúhlasí s napadnutým rozhodnutím žalovaného v celom jeho rozsahu z dôvodu, že:

- žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav veci, keď sa v konaní a následne odôvodnení napadnutého rozhodnutia nezaoberal súčasnou bezpečnostnou situáciou na území V. z pohľadu povinnosti dodržiavania čl. 3 Európskeho dohovoru a § 81 zákona o pobyte cudzincov. Vo vzťahu k povinnosti správneho orgánu zaoberať sa prekážkami vyhostenia, je preto napadnuté rozhodnutie podľa žalobcu nepreskúmateľné.

- na základe nedostatočne zisteného stavu veci a neskúmaním prekážok vyhostenia, žalovaný vec následne nesprávne právne posúdil a preskúmané rozhodnutie nie je v súlade s čl. 3 Európskeho dohovoru,

- žalobca poukazuje na zlú bezpečnostnú situáciu v V. a odkazuje pri tom na informácie uverejňované na internetovom sídle Ministerstva zahraničných vecí a európskych záležitostí Slovenskej republiky, aktualizované ku 10. novembru 2021, z ktorých okrem iného vyplýva, že „Veľvyslanectvo SR v Teheráne neodporúča turistické cesty do V.“,

- jeho vyhostenie do V. by s poukazom na tamojšiu bezpečnostnú situáciu znamenalo porušenie čl. 3 Európskeho Dohovoru a čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky,

5. Krajský súd v konaní podľa ust. § 221 a nasl. zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej aj ako „S.s.p.“) preskúmal rozhodnutie žalovaného o predĺžení zaistenia a na nariadenom pojednávaní dňa 2.2.2022 pri neformálnom posudzovaní žaloby (§ 206 a nasl. S.s.p.) dospel k záveru, že argumentácia žalobcu v správnej žalobe nie je dôvodná a správnu žalobu je potrebné podľa § 229 S.s.p zamietnuť z dôvodov, že:

- žalovaný postupoval správne a v súlade s platnou právnou úpravou, a preto aj preskúmané rozhodnutie je vecne správne a zákonné,

- v správnom konaní bol dostatočne zistený skutkový stav veci a na jeho základe bol vyvodený aj správny právny záver, s ktorým sa krajský súd stotožnil v celom rozsahu,

- žalovaný sa dostatočným spôsobom vysporiadal so všetkými, pre posúdenie predmetnej veci rozhodujúcimi skutočnosťami, ako to vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, a to citáciou dotknutých právnych noriem, ako aj ich logickým výkladom a správnym aplikovaním na pojednávaný prípad,

- predĺženie lehoty zaistenia napadnutým rozhodnutím neprekročilo platnou právnou úpravou stanovenú lehotu, stanovená doba predĺženia zaistenia žalobcu je primeraná pre vykonanie všetkých úkonov, potrebných pre realizáciu jeho administratívneho vyhostenia; nemožno preto konštatovať, že správny orgán danú vec nesprávne právne posúdil,

- žalobca nepreukázal, že takýto zásah do jeho práv sa uskutočnil bez splnenia podmienok stanovených v zákone o pobyte cudzincov; predĺženie zaistenia žalobcu podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov s poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti je v súlade s čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a vzhľadom na neopodstatnenosť žalobných námietok je zaistenie žalobcu účelné a efektívne,
- argumentáciu žalobcu rozhodovacou praxou kasačného súdu, ako aj rozhodnutím Migračného úradu SR o poskytnutí doplnkovej ochrany štátnemu príslušníkovi V. nemožno podľa krajského súdu aplikovať na posudzovaný prípad, pretože uvedené rozhodnutie sa týka inej skutkovej a právnej situácie a ani táto argumentácia neprispela k dôvodnosti žaloby,
- žalobca námietku o neúčelnosti jeho zaistenia nepodložil žiadnymi konkrétnymi dôvodmi, z ktorých by bolo možné vyvodit' nebezpečenstvo, ktoré by mu malo v krajine jeho pôvodu z hľadiska jeho bezpečnosti hroziť, v priebehu administratívneho ani súdneho konania nešpecifikoval miesto jeho posledného bydliska v domovskej krajine a navyše jednoznačne uviedol, že v krajine jeho pôvodu mu nič nehrozí a že túto opustil kvôli lepšiemu životu, výlučne z ekonomických dôvodov,
- preskúvaným rozhodnutím žalovaného nedošlo k neoprávnenému zásahu do práv a slobôd žalobcu, chránených zákonom o pobyte cudzincov i medzinárodnými predpismi, vzťahujúcimi sa na danú oblasť.

III.

Konanie na kasačnom súde

6. Proti rozsudku krajského súdu, uvedenému v záhlaví tohto rozhodnutia, podal sťažovateľ v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť z dôvodov uvedených v § 440 ods. 1 písm. g) a h) S.s.p., t.j. krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu.

7. Sťažovateľ v nasledujúcich sťažnostných bodoch v súlade s § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p. uviedol obdobné skutočnosti ako v podanej správnej žalobe, a to:

- nedostatočné zisťovanie skutkového stavu o bezpečnostnej situácii v V. a nedostatočné skúmanie existencie prekážok vyhostenia,
- nesprávne právne posúdenie krajského súdu vidí sťažovateľ v tom, že preskúvané rozhodnutie vyhodnotil ako vecne správne a zákonné, v súlade s rozhodovacou praxou kasačného súdu v obdobných veciach,
- vyhostenie sťažovateľa do V. za súčasnej bezpečnostnej situácie by znamenalo porušenie čl. 3 Dohovoru a princípu non-refoulement,
- skúmanie účelu zaistenia je povinnosťou správneho orgánu v správnom konaní, absenciu čoho nie je možné dopĺňať v konaní pred krajským súdom a vo vyjadreniach žalovaného k žalobe,
- zaistenie sťažovateľa nie je účelné a je v rozpore s čl. 5 ods. 1 písm. f) a čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd; v tejto súvislosti poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax kasačného súdu a Ústavného súdu SR v zmysle ktorej ak je cudzinec nevyhostiteľný, jeho zaistenie nie je efektívne ani účelné (1SZa/7/2016, 1SZak/4/2020, 10SZak/11/2016, II. ÚS 147/2013-50, II. ÚS 264/09-81), čím sa krajský súd od citovanej rozhodovacej praxe neodôvodnene odklonil a tým pochybil,
- z vyššie uvedených dôvodov sa sťažovateľ domáha zmeny napadnutého rozsudku krajského súdu a zrušenia preskúvaného rozhodnutia žalovaného s nariadením prepustenia sťažovateľa zo zaistenia a priznania náhrady trov právneho zastúpenia.

8. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že sa plne pridržiava svojho vyjadrenia k žalobe č. p. PPZ-HCP-BA5-70-029/2022-AV. Sťažovateľ neuviedol v kasačnej sťažnosti žiadne nové dôvody, ktoré by boli spôsobilé spochybniť správnosť preskúvaného rozhodnutia. Uviedol, že v konaní sa pridržiaval preskúvaného rozhodnutia, preto sa nestotožňuje s námietkou sťažovateľa, že v konaní pred súdom dopĺňal odôvodnenie rozhodnutia. Žalovaný má za to, že predĺženie zaistenia u sťažovateľa je vecne správne, účelné, dostatočne odôvodnené a nie je v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky, zákonmi SR ani Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Na základe

uvedeného kasačného súdu navrhol, aby kasačnú sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú zamietol a sťažovateľa ponechal v zaistení.

IV.

Právny názor kasačného súdu

9. Senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ v skrátenej lehote včas [§ 443 ods. 2 písm. b) S.s.p.] s prihliadnutím na neformálnosť posudzovania kasačnej sťažnosti (§ 453 ods. 2 v spojení s § 206 ods. 3 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

10. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 16. marca 2022 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

11. Podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

12. Podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov môže byť štátny príslušník tretej krajiny zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na 6 mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov. Ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia alebo trestu vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespolupracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety, môže policajný útvar rozhodnúť, a to aj opakovane, o predĺžení lehoty zaistenia, pričom celková doba predĺženia lehoty zaistenia nesmie presiahnuť 12 mesiacov. Lehotu zaistenia nemožno predĺžiť, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu. Štátny príslušník tretej krajiny je zaistený dňom vydania rozhodnutia o zaistení.

13. Podľa § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov policajný útvar, ktorý koná vo veci administratívneho vyhostenia, môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto jeho zaistenia uložiť povinnosť a) hlásenia pobytu alebo b) zložiť peňažnú záruku.

14. Podľa § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov policajný útvar je povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.

15. Podľa § 32 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) je správny orgán povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

16. Podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

17. Podľa článku 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

18. Predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľ domáhal ochrany svojich práv proti rozhodnutiu žalovaného o predĺžení zaistenia podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, a preto kasačný súd preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky sťažovateľa sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

19. V preskúmanom rozhodnutí žalovaný rozhodol o predĺžení zaistenia sťažovateľa, zaisteného na základe rozhodnutia č. PPZ-HCP-BA5-290-013/2021-AV zo dňa 28.10.2021 na účel výkonu administratívneho vyhostenia podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, na čas nevyhnutne potrebný, najviac však do dňa 28.4.2022.

20. Sťažovateľ svoju argumentáciu oprel o to, že žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav veci, nezaoberal sa otázkou vyhostiteľnosti sťažovateľa ako základného predpokladu pre jeho zaistenie, pričom jeho vyhostenie do krajiny pôvodu nie je možné s poukazom na zlú bezpečnostnú situáciu v V., ktorú podložil informáciou Ministerstva zahraničných vecí a európskych záležitostí SR o cestovnom odporúčaní do tejto krajiny.

21. Z administratívneho spisu vyplýva, že sťažovateľ vo vyjadrení v konaní vo veci administratívneho vyhostenia (Zápisnica o podaní vyjadrenia č. PPZ-HCP-BA5-290-009/2021-AV z 28.10.2021) za prítomnosti tlmočníka nezapísaného v zozname znalcov a tlmočníkov vedenom na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky z jazyka punjabi do jazyka slovenského a opačne, uviedol, že z krajiny pôvodu odišiel z ekonomických dôvodov, jeho cieľovou krajinou bolo Rakúsko, kam by aj pokračoval v prípade prepustenia. Vo vzťahu k svojej krajine pôvodu uviedol, že mu v nej nehrozí žiadne prenasledovanie z azylových dôvodov, rovnako ani mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest. Vo vyjadrení v konaní o predĺžení zaistenia sťažovateľ nevyužil možnosť vyjadriť sa k podkladu pre rozhodnutie, k spôsobu jeho zistenia a nenavrhol jeho doplnenie (Zápisnica o podaní vyjadrenia č. PPZ-HCP-BA5-290-026/2021-AV z 26.11.2021).

22. Kasačný súd považuje argumentáciu sťažovateľa o nevyhostiteľnosti sťažovateľa do krajiny pôvodu z dôvodu zlej bezpečnostnej situácie v V. a neúčelnosti jeho zaistenia v rozpore s čl. 5 písm. f) Dohovoru za nedôvodnú a stotožňuje sa s právnym posúdením krajského súdu, ktorý nevyhodnotil nebezpečenstvo, ktoré by sťažovateľovi v krajine jeho pôvodu malo hroziť. Dôkazy o zlej bezpečnostnej situácii v V., ktorú predložil v konaní pred súdom sa týkajú cestovateľského odporúčania vo vzťahu k turistom prichádzajúcim do tejto krajiny, ktoré upozorňuje na oblasti so zlou bezpečnostnou situáciou a varuje pred možnými únosmi cudzincov v tejto krajine. Tieto závery však nie je možné aplikovať na prípad sťažovateľa, ktorý z tejto krajiny pochádza. Kasačný súd zdôrazňuje, že z vyjadrení sťažovateľa tak v konaní o administratívnom vyhostení, ako ani v konaní o predĺžení zaistenia nevyplýva, že pociťuje obavy z bezpečnostnej situácie v krajine pôvodu. Svoju cestu odôvodnil ekonomickými dôvodmi, jeho cieľovou krajinou bolo Rakúsko, kam by aj v ceste pokračoval, ak by nedošlo k jeho zaisteniu. Počas jeho pobytu v zaistení nepožiadaval o žiadnu formu medzinárodnej ochrany ako na území Slovenskej republiky, tak ani v inom štáte, ktorými sťažovateľ prechádzal a ktoré by bolo možné považovať za prvú bezpečnú krajinu.

23. Žalovaný v preskúmanom rozhodnutí uviedol dôvod predĺženia zaistenia, ktorým je proces readmisie a vydanie náhradného cestovného dokladu. Obsah odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia tvorí aj opis úkonov, ktoré vykonal žalovaný v spolupráci s ďalšími správnymi orgánmi. Zaistenie predĺžil na čas nevyhnutne potrebný, najviac však do 28.4.2022, pričom táto doba zaistenia po sčítaní s predchádzajúcou dobou zaistenia, neprekročila zákonom povolenú maximálnu dobu zaistenia podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov.

24. Zaistenie cudzinca, ako vyplýva z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Sza/8/2016 zo dňa 30.3.2016, znamená obmedzenie alebo v závislosti na povahe, dĺžke, dôsledkoch a spôsobe zaistenia dokonca zbavenie jeho osobnej slobody. Ide teda o veľmi citelný zásah do jedného z

najvýznamnejších práv jednotlivca. Takýto zásah môže byť prípustný len za prísne vymedzených podmienok definovaných nielen zákonom o pobyte cudzincov, ale predovšetkým ústavným poriadkom SR. Krajnej povahy tohto inštitútu si bol napokon vedomý aj zákonodarca, a preto ustanovením § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov (nadväzujúcim na obdobnú úpravu v článku. 15 ods. 6 návratovej smernice) striktne obmedzil dobu, po ktorú je možné cudzinca obmedziť na slobode najviac na šesť mesiacov, respektíve ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny alebo výkon trestu vyhostenia sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespolupracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety, môže policajný útvar rozhodnúť, a to aj opakovane, o predĺžení lehoty zaistenia, pričom celková doba predĺženia lehoty zaistenia nesmie presiahnuť 12 mesiacov. Preto pokiaľ žalovaný rozhodol o predĺžení doby zaistenia tak, ako je uvedené vo výroku jeho rozhodnutia, táto doba neprekročila po sčítaní doby zaistenia zákonom povolenú maximálnu dobu zaistenia, pričom takýto postup odôvodnil úkonmi na zabezpečenie procesu readmisie a vydania cestovného dokladu, rozhodol v súlade so zákonom.

25. Vo vzťahu k námietke týkajúcej sa odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, najvyšší správny súd uvádza, že rozhodnutia na ktoré poukazuje sťažovateľ sa týkali rozdielnej skutkovej a právnej situácie, preto tieto závery nie je možné použiť na prípad sťažovateľa. Kasačný súd preto považuje túto námietku za bezpredmetnú.

26. Kasačný súd po preskúmaní spisového materiálu krajského súdu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného dospel k záveru, že kasačné námietky sťažovateľa týkajúce sa nesprávneho posúdenia krajského súdu a odklonu krajského súdu od ustálenej praxe kasačného súdu neboli dôvodné a nespochybnili vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu a zákonnosť rozhodnutia žalovaného. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 S. s. p. ako nedôvodnú zamietol.

27. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol Najvyšší správny súd Slovenskej republiky tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S. s. p.) a rovnako aj žalovanému nárok na ich náhradu nepriznal v súlade s § 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 168 S. s. p.

28. Senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie :

Proti tomuto rozhodnutiu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.

